

BAZAR

RUSKA

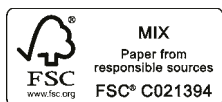
FRÖNNING
BACCKA

RUSKA

**RÖNN
BÄCKA**

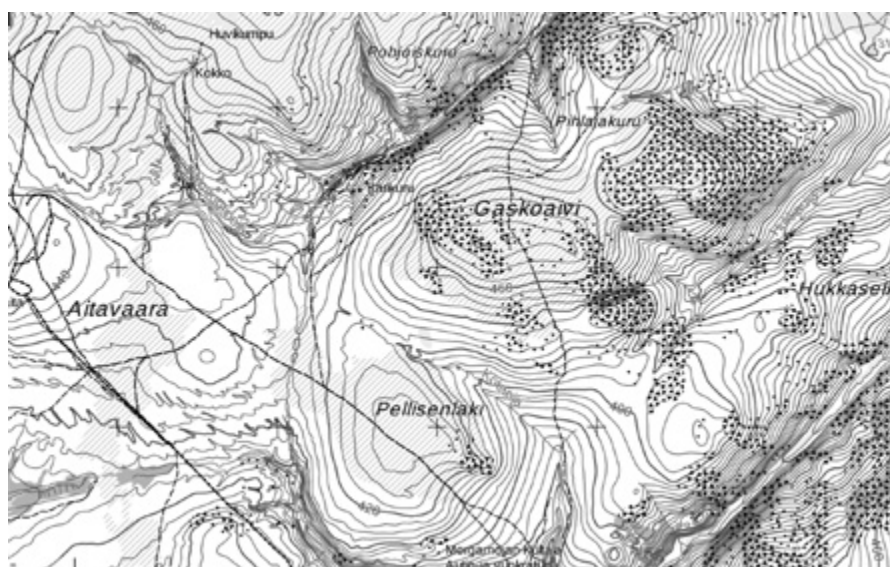
BAZAR

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi
© Christian Rönneck 2020

ISBN 978-952-279-966-1

Taitto: Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

PROLOGI ERITREAN JA ETIOPIAN RAJASEUTU, JOULUKUU 2005

YK:n sinivalkoinen lippu liehui neliveto-Toyotan takakulmassa mereltä puhaltavassa tuulessa. Tasainen puhuri ei viilentänyt mutta pölyytti hiekkaa ympäriinsä. Muutaman päivän kuluttua tuuli kääntyisi ja pölyttäisi hiekan takaisin sinne mistä oli sen alun perin kaapannut mukaansa.

Pohjalaissyntyinen Antti Hautalehto istui liikkumattomassa autossa kuljettajan paikalla ja kiikaroi vasemmalla kohoavien vuorten suuntaan. Hänen ensimmäinen YK-komennuksensa oli pian päättymässä. Eritrean hallinto oli määrännyt rauhanturvajoukot poistumaan maasta. Suomalaisten noin 200 miehen vahvuinen YKSRJEE-rauhanturvajoukko oli jo poistunut, ja rajaseudulle oli jäänyt vain kourallinen sotilastarkkailijoita. Antti oli jäänyt vielä asemapaikalleen Senafeen.

Vaikka joukot olivat enää harvalukuiset, halusi esikunta saada tietoa rajaseudun tilanteesta ja eri ryhmittymien liikkeistä. Alueelle määrätyn lentokiellon jälkeen helikopterit saattoivat ylittää rajan turvallisesti enää parista kohdasta, joten tarkkailu oli jäänyt autoilla tehtävän partioinnin sekä paikallisten puhuttamisen varaan. Tosin paikallisten kanssa asioiminenkaan ei enää onnistunut, sillä rauhanturvaajien

apuna työskennellyt tigrinjan tulkki oli paennut levottomuuksia jo aika päiviä sitten. Ja nyt kun toinen partio oli kaiken muun lisäksi saanut jallan, ärhäkän vatsataudin, Antin tehtäväksi oli jäänyt lähteä kuskiksi brittiläiselle tiedustelupseerille, ylivääpeli John Bakerille.

Johnille partiokierros olisi hänen viimeisensä. Hän oli kokenut rauhanturvaaja ja kiinnostunut eri maiden ja kulttuurien historiasta, ja Antti partioi hänen kanssaan mielellään, koska oppi joka kerta jotain uutta. Eritrea oli entinen Italian siirtomaa, ja sen jälkeen se oli siirtynyt Britannian hallinnon alaisuuteen. Sittemmin YK oli puuttunut peliin. Rajan vetäminen oli ollut hankalaa, sillä sekä Etiopialla että Eritrealla oli tietysti valtioina omat intressinsä, mutta sen lisäksi rajan tuntumassa asui pääosin nomadeja, jotka kulkivat karjansa perässä, joka taas meni sinne missä oli ruohoa. Raja määräytyi myös heimojen ja kielialueiden mukaan. Kun rajan paikasta oli saatu sovittua, alue raivattua miinoista ja lopulta merkittyä, seuraavana yönä jompikumpi osapuoli miinoitti rajan ja tiealueen uudelleen. Autossa istuttiinkin sirpaleliivien päällä ja kypärä päässä ja toivottiin, ettei ajettaisi miinaan. Tien varsilla näkyi tasaisin väliajoin sotilasromua, tuhottuja ajoneuvoja ja panssarivaunuja. Kuolleita sotilaita virui siellä täällä. Aurinko oli kuivattanut heidät luurangoksi, joilla oli yllään maastopuku ja luisissa jaloissaan mustat kumiset punosandaalit, jotka tässä maassa jos jossain olivat sotilaan merkki. Niiden symbolinen merkitys oli valtava. Niin suuri, että sandaalit olivat saaneet oman patsaansa Asmaraan. Shida-aukiolle oli tehty muistomerkki, jossa kaksi jättimäistä sandalia oli osittain päällekkäin niin kuin sotilas olisi ottanut ne jalastaan ja asetellut ne niin ettei ainakaan toiseen niistä ryömisi kutsu-mattomia otuksia.

John laski oman kiikarinsa jeepin kojelaudalle ja hörppäsi vesipullostaan. Harteikkaan, selvästi Anttia vanhemman ammattisotilaan tuuheisiin viiksiin jäi hörpystä vesipisaroita, jotka hän pyyhkäisi kämmenselkäänsä. Parin viimeisen kuu-kauden aikana he olivat ystäväystyneet samaa aavikon pölyä nieleskellessään. Anttikin pyyhkäisi pölyä varovasti silmäkulmastaan. Pian hän pääsisi kotiin, eikä hän jäisi kaipaamaan tätä karua, kuumaa seutua. Hän katsoi kartasta heidän sijaintiaan. He olivat ajaneet B20-tietä kohti Guna-Gunaa, joka oli noin sadan matalan rakennuksen ja hökkelin kylä ripoteltuna rajalle. Se poikkesi täysin rajan toisella puolella olevasta kaa-vaan rakennetusta Zela Ambesan kaupungista.

B20 jatkuisi Adigratin kaupunkiin, missä se jakautui A2-tieksi. Sitä kun ajaisi kauas itään, päättyisi lopulta Aksumiin. Sinne oli rakennettu kiitotie vastaanottamaan valtava Antonov An-124 -kuljetuskone, jolla italialaisten miehittäjien maasta vuonna 1937 viemä 24-metrinen obeliski palautettiin vasta tämän vuoden alussa oikealle omistajalleen.

Matkalla rajalle he olivat ohittaneet tien varressa leviävät pellot, joilla viljeltiin durraa ja hirssiä. Muutamaa palstoilleen menossa olevaa maanviljelijää lukuun ottamatta tiellä oli ollut hiljaista. Vuorten välinen alue oli selvästi viljelykelpoista ja rehevää, vaikka Antti ei voinut ymmärtää miten mikään voisi kasvaa näin kuumassa ja kuivassa. Tosin alue kuului ylätasankoon, missä oli viileämpää, ja siellä satoikin kahdesti vuodessa. Se oli useammin kuin maan kuivimmassa paikassa Danakilin aavikolla, missä lämpötila saattoi nousta jopa kuuteenkymmenen asteeseen.

– Siellä Guna-Gunassa on tarkastusasema, John katkaisi pitkän hiljaisuuden. – Tosin sinne ei kannata mennä edes näyttäytymään.

– Olen samaa mieltä, Antti vastasi. – En lähtisi koettelemaan kenenkään hermoja viimeisellä reissulla. Onko ylivääpelillä ajatuksia mistä kierretään?

– Tuonne vasemmalle nousee ajokelpoinen ura. Sieltä voisi nähdä vähän laajemmalle.

Antti käynnisti jeepin ja kääntyi päätieltä vasemmalle kohti edessä nousevaa vuorijonoa. John istui hyväntuulisena vieressä ja tarkkaili ympäristöä. Auton tuulilasiin kertyi pölyä ohueksi kalvoksi.

– Kohta päästään vapaalle, Antti sanoi. Hän väisti tiessä olevaa isoa monttua ja ajoi taitavasti kahden kivenlohkareen välistä.

– Niinhän sitä luulisi, John hymähti.

– Mitä meinaat?

– Sain sen paikan jonne lähetin hakemuksen. Kongosta.

– Sieltä kaivoksesta?

– Kyllä. Pääsen suunnittelemaan siellä aloittavan kiinalaisen kaivosyhtiön turvatoimet ihan alusta. Heti kun vapaudun täältä voin aloittaa työni siellä.

– Kuulostaa hyvältä.

– Kongossa ja kiinalaisissa on tulevaisuus, John povasi.

– Tuletko minulle töihin sinne?

– Kiitos kysymästä, mutta minulla tuli Afrikka-kiintiö juuri täyteen, Antti hymyi.

– Mitä aiot tehdä tämän jälkeen?

– Minulla on työpaikka odottamassa Helsingissä. Menen sinne jatkamaan poliisin hommia.

– Maksaisin sinulle palkkaa ainakin kuusinkertaisesti, John yllytti.

– Rahaa saa seinästä, niin kuin meillä päin sanotaan, mutta ihminen voi kuolla vain kerran.

He olivat nousseet päätieltä kohta vartin. Puut ja matalat pensaat harvenivat sitä mukaa mitä ylemmäs he kipusivat, ja maasto muuttui aina vain karummaksi. Täällä oli joskus ajettu jollain panssariajoneuvolla, koska telaketjun jäljet erottuivat vielä maassa. Antti ajoi varovasti jottei rikkoisi autoa.

Mäennyppylän päältä näkyi vuorenrinteeseen asemoitu panssarivaunu, josta oli toinen telaketju poissa, ja sitä oli mitä ilmeisimmin käytetty tykkiasemana, kunnes siihen osunut ammus oli polttanut ampumatornin takana olevan moottorin. Ampumatornin molemmat luukut olivat edelleen auki, ja mustunut tankinraato näytti nyt enemmänkin isokorvaiselta teräksiseltä hiireltä. Sotiminen noudatti täällä luonnonlakeja. Määrävin niistä oli sadekausi, jolloin raskaat aseet siirrettiin korkeammalle – mäkien päälle ja vuorenrinteille. Kuivalla kaudella ne vietiin taas alas tasangolle.

John alkoi kirota, kun he pääsivät tankin rinnalle.

– Voi hemmetti, ovat täälläkin, hän puuskahti nähdessään palaneen tankinraadon vieressä hiekkasäkeistä kasatun tie-sulun. Yhtä hämmästyneitä olivat säkkien päälle vedetyn naamioverkon varjosta ylös kömpivät kaksi maastopukuista sotilasta, jotka tähtäsivät heitä rynnäkkökivääreillään.

– Mitä tehdään? Antti kysyi ja jarrutti samalla kun toinen miehistä lähestyi jeeppiä kivääri ampumavalmiina.

– Peruuta, John sanoi ja piti käsiään sotilaan näkyvillä.

Antti pani pakin päälle ja ehti peruuttaa vain pari metriä, kun rynnäkkökiväärin sarja pyyhki maata hänen puoleltaan autoa. Hän pysäytti auton ja nosti kätensä näkyviin.

– Taitavat haluta että ei ajeta, hän totesi.

Sotilas lähestyi heitä, ja hänen suunsa kävi koko ajan. Elekielestä Antti ja John päättelivät, että heidän kannattaisi nousta ulos. John astui autosta, ja Antti avasi oman ovensa hitaasti.

Sotilas kävi ylikierroksilla, ja hänen silmänsä olivat verenpunaiset. He olivat mitä todennäköisimmin jauhaneet khatia ja kipanneet kuppia täällä syrjäisellä valvontapisteellään. Toisenkin mies ryhtyi huutamaan käskyjä, ja Anttia tönittiin rynnäkkökiväärin piipulla kohti hiekkasäkkejä. Heidät johdattiin hiekkasäkkien ohi pommin kaivaman kuopan reunalle, ja Antin taskut kaivettiin läpi. Hänen lompakostaan otettiin ahneesti setelit parempaan talteen. Lompakko heitettiin maahan hänen viereensä. Toinen miehistä työnsi Johnin polvilleen kuopan pohjalle, ja Antin polvitaipseeseen painettu musta avosandaali pakotti myös hänet kontalleen. John vilkaisi Anttia tyynesti.

– Valmis? hän suhahti.

– Jep.

John pyörähti pois hänen niskaansa painetun vanhan Kalašnikovin piipun tulilinjalta, tarttui samalla piippuun ja kiskaisi eteenpäin. Aseeton sotilas seisoi hetken aloillaan hämmentyneenä. Antin takana ollut sotilas kääntyi ampuakseen Johnia, mutta Antti iski kämmenensä täysillä miehen haaroihin, tarttui tämän housuihin ja kampsesi itsensä ylös vetäisten samalla miehen naamalleen. Mies ulvoi kivusta, ja hänen kädessään oleva kivääri sylki kaarella sarjan, joka katkesi hänen tömähdyksensä maahan ja hänen otteensa irrotessa aseesta. John pyöräytti nappaamansa kiväärin oikein päin ja ampui kolmesti Antin edessä olevaa miestä. Toinen miehistä säntäsi karkuun. John antoi hänen pinkoa hetken, ennen kuin nosti Kalašnikovin poskelleen ja antoi sen soida. Antti otti edessään makaavan kiväärin ja oli valmiina ampumaan. Hetken he seisoivat odottamassa mitä seuraavaksi tapahtuisi. Vartiosotilaita oli ilmeisesti ollut vain kaksi, sillä mitään ei tapahtunut. Ympärillä oli hiljaista, eikä heidän korviinsa

kantautunut muuta kuin korkealla taivaalla leijailevan haukan vihellys.

– Oletko kunnossa? John varmisti.

– Olen, Antti sanoi. – Mitä nyt tehdään? Hän kumartui tarkastamaan edessään makaavan sotilaan pulssin. Sitä ei ollut. Hän kaivoi rahansa miehen rintataskusta ja laittoi ne maasta noukkimaansa lompakkoon. John ei vastannut kysymykseen, vaan mielti otsa kurtussa mitä heidän pitäisi tehdä.

– Helevetin ketku, Antti sanoi suomeksi maassa makaavalle nuorelle, kapeakasvoiselle, pitkähampaiselle miehelle. – Olisi kannattanut antaa meidän ajella täällä ihan rauhassa. Mutta ei. Piti ruveta ryöväreiksi.

– Mitä höpiset? John kysyi kävellessään rinnettä siihen kohtaan missä jyrkänne alkoi. Hän kurkisti reunan yli. Pudotusta oli varmaan parikymmentä metriä.

– Kysyin miksi piti olla tyhmä, Antti vastasi. – Olisivat vaikka pummineet askin röökiä ja paiskanneet kättä meidän kanssa.

John käveli hiekkasäkkien luokse ja tutki hetken naamioverkon alle jemmattuja sotilaiden varusteita. Ruokaa ja vettä oli muutamaksi päiväksi. Radiota ei ollut, eikä John sellaista uskonut löytävänsäkään. Paikalliset taistelijat liikkuiivat jalan, ja radio oli aivan liian arvokas laite kantaa mukana. Vartiopaikalla oli juotu maan ainoan alkoholitehtaan Asmaran tuotetta. Kaksi tyhjää pulloa zibibiä lojui maassa. Kolmas oli avattu, ja siitä oli nautittu muutama siivu. Väkevä kansanviina maksoi parikymmentä jenkkisenttiä, joten siihen heillä oli varaa ja sitä myös kului. John nosti sotilaiden taisteluvyöt varalippaineen autoon ja laittoi Kalašnikovin istuimelle.

– Vartioi sinä, hän sanoi. Hän tarttui juoksijan jalkoihin ja kokeili, liikkuisiko tämä raahaamalla.

Antti palasi heidän tulosuuntaansa ja jäi mäennyppylän päälle tähystämään alarinteeseen. Etelässä tuuli oli nostanut pölyä ilmaan, ja auringonvalo muutti sen vaaleankeltaiseksi sumuksi. Polun suunnalla näkyi liikettä. Antti pudottautui polvilleen ja nosti Kalašnikovin tähtäysasentoon. John jähmettyi huomattessaan Antin valpastuvan. Kun näkyviin tuli kaksi pientä kärsäantilooppia, Antti rentoutui. Hän laski aseensa ja nousi seisomaan. Liikettä nähdessään eläimet loikivat seuraavan kummun taakse.

John raahasi itseään puolta kevyemmän miehen parinkymmenen metrin päähän kallion reunalle, oikaisi selkensä ja työnsi kuolleen sotilaan maihinnousukengällään alas. Inhotava tömähdys kuului Antin vartiopaikalle asti ja sai hänet värähtämään. John kurkisti reunan yli, haki montusta toisen taistelijan ja kävi vieräyttämässä hänet kaverinsa niskaan. Jee-pille kävellessään hän pyyhkäisi kädet maastohousujensa lahkeisiin ennen kuin kaivoi vesipullonsa esiin. Kenttähautaus-toimistossa urakointi oli nostanut hänen kasvoilleen kunnan hien, ja vaivanpalkaksi hän kaivoi hansikaslokerosta tupakka-askin.

– Haluatko? John tarjosi savuketta vartiopaikaltaan palanneelle Antille.

– Tänään teen poikkeuksen. Antti vetäisi pitkät henkoset, kun John sytytti. – Se oli lähellä.

– Niin oli. Nuo sotilaat olivat ihan sekaisin.

– Onko yliväapelillä suunnitelmaa, miten tämä retki tilastoidaan ja raportoidaan? Antti kysyi. – Tämä ei näytä raportissa kovin hyvältä eikä myöskään korosta rooliamme rauhaa turvaavana puolueettomana osapuolena.

– Niillä oli muutamaksi päiväksi evästä, eivätkä ne ilmeisesti odottaneet tänne ketään kun olivat noin tukevassa

pölyssä. En usko että niitä kaivataan hetkeen. Me painutaan täältä hiiteen ja piilotetaan niiden aseet ja ammukset, eikä kukaan saa tietää mitä niille lopulta tapahtui. Voivat syyttää tästä joko vihollisiaan tai vieraan klaanin poikia. Raporttiin merkitään meidän osaltamme joku toinen reitti kaukana täältä, eikä me olla täällä koskaan käytykään. Ylihuomenna ollaan jo Addis Abebassa, eikä minua kiinnosta enää paskaakaan näiden kähinät.

Antti katseli alhaalla levittäytyvälle tasangolle ja tiesi Johnin olevan oikeassa. Paikalliset ryhmittymät kävivät toistensa puolella varkaissa ja suorittamassa pientä häirintää vähän väliä. Ympäristössä makasi taisteluiden jäljiltä niin paljon porukkaa, että tuskin kellään oli enää pitkään aikaan ollut kunnollista käsitystä siitä kuka oli vielä elossa ja kuka jo hiekkaa.

– Minulla ei ole mitään lisättävää ylivääpelin suunnitelmaan, Antti vastasi.

– Hyvä. Lähdetään.

1. LUKU SYYSKUU

Kerrostalon kellarikäytävän lamppu ei syttynyt, vaikka Antti kuinka naksutti valokatkaisinta. Lopulta hän luovutti ja sytytti taskulampun puhelimestaan. Huoltoyhtiö oli usein niin hidas liikkeissään, ettei ollut mikään ihme ettei kaksi kuukautta pimeänä ollut varaston lamppua ollut nytkään vaihdettu.

Antin ja Leenan häkkikomero oli toinen vasemmalla. Antti tähysti ensin komeron oven läpi puhelimen lampun varassa, näkisikö hän rinkansa jossain muun roinan seassa. Hetken tiirailtuaan ja muisteltuaan hän tuli siihen tulokseen, että retkivarusteiden täytyi olla oikeassa nurkassa aivan häkkivaraston perällä. Hän tuki puhelimen leukansa alle, haparoi avaimen riippulukkoon, avasi oven ja tunkeutui talvirenkaiden ja pahvilaatikoiden välistä kopin perälle, missä roikkui rekkillinen vaatteita. Hän työnsi kätensä vaatteiden takana olevalle hyllylle ja tunnusteli hetken. Tyytyväisenä hän tarttui vanhan rinkansa putkirunkoon ja veti sitä lähemmäksi.

Rinkka oli painava, ja Antti varoi pudottamasta vaatteita kun peruutti saaliinsa kanssa ulos häkistä. Rinkka tuoksui savulle ja syksylle sekä sateessa kuljetuille kilometreille. Hän kurkisti rinkkaan ja näki siellä retkikeittimen ja teltan. Hän nosti rinkan selkäänsä ja astui valoisaan porraskäytävään.

Alakerran nimitaulun edessä seisoivat kookas kumpuvatsainen huoltomies. Taulun suojana oleva lasi oli irrotettu, ja se nojasi A-tikkaiden vieressä seinään. Huoltomies oli poistanut Antin ja Leenan yläpuolella asuneen sairauskohtaukseen kuolleen vanhan rouvan nimen. Rouva oli eläessään ollut Antin kanssa asioista usein eri mieltä, ja saattoi olla vieläkin. Nyt huoltomies seisoivat tikkailla uuden asukkaan nimen muovikirjaimet kädessään. Toinen käsi raapi päätä, ja rohtuneet turpeat huulet liikkuvat ääneti hänen yrittäessään muodostaa nimeä vastaavan kirjainyhdistelmän. Antti pysähtyi hetkeksi tikkaiden viereen, mutta kun mitään ei tapahtunut, hän jatkoi matkaansa.

– Kellarissa on edelleen lamppu pimeänä, hän sanoi käytävään odottamatta vastausta.

– Niinkö... kuului laiskasti.

Antti hiippaili asuntoon ja nosti rinkan selästään varoen herättämästä olohuoneen sohvalta torkkuvaa iäkstä mustaa rottweileria. Remus raotti hieman silmäluomeaan, mutta koska Antin tuloon ei liittynyt kauppakassin rapinaa tai jääkaapin oven narahdusta, se vain venytteli vähän ja jatkoi koiranuntaan.

Antti katsoi kulunutta vihreää rinkaansa. Retkeilyliikkeestä saisi varmasti paremman ja kevyemmän, kestävämmän ja pestävän sekä käytännöllisemmän kantolaitteen, mutta hän ei halunnut luopua satoja kilometrejä hikeä haistaneesta luottorepusta. Hän uskoi että rinkalla oli jonkinlainen sielu ja muisti, joka jatkossakin kulkisi hänen mukanaan ja keräisi taas lisää muis-toja. Kyllä hyvä rinka yhden miehen iän ja hänen harvakseltaan tapahtuvat retkensä kestäisi. He olivat kulkeneet yhdessä 20 vuotta ja kulkisivat vielä monta lisää.

Antti pani rinkan nojaamaan olohuoneen lipastoa vasten Leenan punaisen matkalaukun viereen. Remus raotti hieman

epäluuloisena silmäluomiaan. Se vaistosi jotain poikkeuksellista olevan meneillään, koska harvemmin se näki isäntänsä hääräämässä noin innokkaana jonkin omituiselle haisevan kapistuksen parissa. Remus oli oikeassa. Kohta se vietäisiin Leenan vanhempien luokse hoitoon isäntäväen matkojen ajaksi. Leenalla oli alkamassa viikon mittainen terveystalon seminaari Wienissä, ja Antti oli lähdössä Lappiin vaeltamaan. Mieluiten hän olisi lähtenyt sinne Leenan kanssa, sillä heillä oli meneillään loppukesänä alkanut ikävä kierre, joka viikko viikolta vain paheni. He kumpikin olivat tehneet jo pitkään liikaa töitä, ja yhteisen ajan puutteesta johtuva kireys oli aluksi ilmennyt väsymyksenä, turhautumisena ja toisen huomiomattomuutena ja muuttunut sitten riidoiksi ja omiin oloihin vetäytymiseksi. Kyllä sitä ruuhkaa vuosiin syntyi ilman lapsiakkin. Antin työ tutkinnanjohtajana Porvoon poliisilaitoksessa ja Leenan työ lääkärikeskuksessa vaativat heiltä molemmilta melkoista venymistä. Äskettäin Leenalle oli tarjottu osakkuutta ja sen myötä huomattavasti isompaa roolia työpaikallaan.

Pitkät yhteiset lenkit koirien kanssa olivat vähentyneet. Leena oli ottanut vanhemman koiransa Romuluksen kuoleman raskaasti, eikä Remuksestakaan ollut enää kävelemään kovin pitkälle. Leena selvästi suri molempia koiriaan vaikei olluksaan sitä suoraan Antille kertonut. Iltalenkit ja kokkailut olivat vaihtuneet Netflixin tuijottamiseen. Silloin heidän ei tarvinnut puhua, vaikka juuri puhumalla he olisivat voineet selvittää asiat. Antista tuntui, ettei hän ehkä enää riittäisikään menestyvälle lääkärielle, jonka uraan ei ainakaan lähivuosina mahtuisi lapsisuunnitelmat. Jos Leenan isältä, umpivarakkaalta eläkkeellä olevalta oloneuvokselta kysyttäisiin mielipidettä, maksaisi hän varmaan tapporahan tyttärensä vietelleestä

moukasta, joka oli koulutukseltaan vain poliisi. Appiukon arvomaailmassa Antti sijoittui jonnekin aasin ja aasinpaskan välimaastoon, joten ei Anttikaan ollut ensimmäisenä lapsenlasta antamassa apelleen.

Edellisenä iltana he olivat riidelleet tulevista matkoistaan, ja Antti oli päätenyt sohvalle nukkumaan. Sisällään kasvavasta möykystä huolimatta Antti kuitenkin tunsu rakkautta ja halua jatkaa. Reissujen jälkeen hän järjestäisi heille yhteistä aikaa ja panostaisi parisuhteeseen saadakseen sen samalle tasolle jolla se vielä edellisenä syksynä oli ollut.

Koska Leena ei päässyt Antin mukaan Lappiin, oli hän luvannut viedä ystävänsä, lohjalaisen pankinjohtajan Larsin, kanssaan vaeltamaan ja kalastelemaan. Leenalle vasta muutama viikko sitten vahvistunut seminaari oli sotkenut heidän lomasuunnitelmansa. Antti ei aivan muistanut miten Leena oli asiansa esittänyt, mutta ainakin hän uskotteli itselleen että tämä oli ollut harmissaan heidän yhteisen lomansa peruuntumisesta. Onneksi Antti oli saanut oman lomansa järjestymään siten, että juuri oikeaan aikaan päällystökurssilta valmistunut ja takaisin ylikonstaapelin virkaansa palannut Pete Sund voisi toimia hetken hänen viransijaisenaan. Hänellä oli jäänyt kesäkiireiden takia lomapäiviä rästiin.

Antti vilkaisu kelloaan ja tajusi että oli jäänyt liian pitkäksi aikaa kuuntelemaan ajatuksiaan, jotka eivät johtaneet minnekään. Hän ravisti ne mielestään ja kävi rapsuttamassa Remusta ja tarkisti vielä, että sillä oli vettä kupissaan. Hän otti naulakosta tumman pikkutakin ja veti sen ylleen. Kohta hänen pitäisi olla esimiehensä ylikomisario Berglundin kopperossa palaverissa, jonka sisältöä ei ollut hänelle kerrottu, vaan pelkästään ilmoitettu lyhyellä varoitusajalla viestillä. Ovella hän pysähtyi ja tunnusteli taskujaan. Avaimet olivat taas jossain

muualla kuin hänen taskunsa pohjalla. Antti huokaisi ääneen. Kieltämättä hän oli loman tarpeessa. Hän kävi katsomassa keittiöstä ennen kuin pysähtyi miettimään hetkeksi. Sitten hän kurkkasi asunnon oven ulkopuolelle. Siellähän ne roikkuivat lukossa.

VERI VIRTAA TUNTURIPUROISSA

Porvoalaiskomisario Antti Hautalehto on suunnitellut jo pitkään vaellusretkeä Lappiin ystävänsä Larsin kanssa. Loma saa yllättävän käänteen, kun hänet määrätään työtehtäviin kaitsemaan kiinalaismiljardööriä seurueineen Pohjois-Suomen jylhissä maisemissa.

Kalastaessaan ja huuhtoessaan kultaa kiinalaisten kanssa Hautalehto ei osaa aavistaa, että ryhmää seuraa joukko palkkasotureita, jotka suunnittelevat kidnappausta. Hautalehto joutuu laittamaan peliin kaikki taitonsa selviytyäkseen hengissä karussa erämaassa raskaasti aseistettu vihollinen kintereillään.

Christian Rönneckan kahdeksas rikosromaani *Ruska* repäisee lukijan Antti Hautalehdon lailla kauas tutuista ympyröistä keskelle Lapin koskematonta luontoa. Terävästä tyylistään tuttu Rönnecka nostaa kierrokset uudelle tasolle dekkarissa, joka iskee kuin hakku kivikovaan maaperään.

ISBN 978-952-279-966-1

84.2

www.bazarkustannus.fi